Р Е Ш Е Н И Е
№ 2149

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 16 състав,** в публично заседание на 13.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **14536** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. М. А., от [населено място] срещу решение № РО-780/23.11.2012г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване" /СУСО/ при Националния осигурителен институт, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-7519-1 от 25.10.2012г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон. В съдебното производство жалбоподателката се представлява от адвокат Ф., който излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт в съдебно заседание. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

Ответната страна – директорът на Столично управление „Социално осигуряване", чрез процесуалния си представител юрисконсулт Р. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото доказателства се установява, че с решение от 15.07.2011г. на Софийски градски съд, I.-гражданско отделение, по гражданско дело № 3702/2003г. е

признато за незаконно, на основание чл. 344, ал.1, т. 1 от Кодекса на труда уволнението на В. М. А., извършено със заповед № 605/13.10.2000г. на директора на 97-мо СОУ „Б. М.”, като заповедта е отменена. На основание чл. 344, ал.1, т. 2 от Кодекса на труда В. М. А. е възстановена на заеманата до уволнението длъжност „учител по изобразително изкуство”. Със заповед № 1076/24.08.2012г. на директора на 97-мо СОУ „Б. М.” В. М. А. е възстановена на длъжност „учител по изобразително изкуство”, считано от 23.08.2012г. Сключено е допълнително споразумение № 1077/24.08.2012г. към трудов договор № 499/1999г. Със заповед № 40/13.09.2012г. на директора на 97-мо СОУ „Б. М.”, на основание чл. 328, ал.1, т.2 от Кодекса на труда е прекратено трудовото правоотношение с В. М. А., считано от 14.09.2012г.

От страна на В. М. А. е подадено заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица, на основание чл. 54а от КСО, с вх. № 214-00-7519/15.10.2012г., адресирано до директора на СУ „СО”. Издадено е разпореждане № 214-00-7519-1 от 25.10.2012г., от ръководител осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на парично обезщетение по чл. 54а от КСО. Изложени са мотиви, че лицето няма осигуряване за 9 месеца от последните 15 календарни месеца във фонд „Безработица”, поради уволнение, признато за незаконно от компетентните органи, тъй като, съгласно чл.9, ал.5 от КСО през този период лицето не е подлежало на осигуряване за фонд „Безработица”.

С оспореното в настоящото производство решение № РО- 780/23.11.2012г. директорът на СУ”СО” е потвърдил разпореждане № 214-00-7519-1 от 25.10.2012г., от ръководител осигуряването за безработица. Решаващият орган е посочил, че за времето когато не е работила поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи В. А. е била осигурена само за пенсия. През 15-месечния период преди прекратяване на трудовото правоотношение, А. е подлежала на осигуряване и е бил осигурявана за риска „безработица” по-малко от 9 месеца, поради което не отговаря на условията по чл. 54а, ал. 1 от КСО и няма право на парично обезщетение за безработица.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-780/23.11.2012 г., което е издадено от компетентен орган – директорът на СУСО - чл. 117, ал. 1 КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

По делото не е налице спор по фактите.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО /в сила от 01.01.2009г./ право на ПОБ имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най-малко 9 месеца, през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Според правилото на чл. 4, ал. 1 т. 1 от КСО задължително осигурени за всички осигурени социални рискове, включително и за риска „безработица”, са

работниците и служителите наети на работа за повече от 5 дни, или 40 часа през един календарен месец, независимо от характера на работата, от начина на заплащане и от източника на финансиране. Нормата на чл. 10, ал. 1 КСО предвижда, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването й. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Следователно, изричното включване в тази дефиниция само на лицата по чл. 9, ал. 2, т. 1 – 3 и 5 КСО показва, че законодателят не счита лицата по чл. 9, ал. 3, т. 2 КСО за осигурени лица. Съгласно тази правна норма (чл. 9, ал. 3, т. 2 КСО) за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя. Изрично с разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от КСО е предвидено, че осигурителните вноски по ал. 3 са в размерите за фонд „Пенсии” и за допълнително задължително пенсионно осигуряване, което осигурява право на пенсия за инвалидност и на пенсия за осигурителен стаж и възраст /чл. 13, ал. 1 от КСО/. Следователно, лицата по чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО нямат право на парично обезщетение за безработица. Законодателят е приел, че процесният период се зачита за осигурителен стаж, но е изключил лицата по чл. 9, ал. 3, т. 2 КСО от категорията на осигурените лица. Липсва законова задължение на работодателя за внасяне на осигурителни вноски за фонд „Безработица”, което изключва правоимащите от кръга на осигурените лица за този осигурителен риск, независимо че съдът е признал уволнението им за незаконосъобразно. За периода, през който е била без работа, в резултат от незаконосъобразно уволнение, по силата на цитираните по-горе разпоредби жалбоподателката е била осигурена само за пенсия.

По отношение на В. А. 15-месечния период, от който се прави преценка на правото й на парично обезщетение за безработица е от 14.06.2011г. до 13.09.2012г., включително. Съгласно информацията от Регистъра на осигурените лица, през този 15-месечен период тя е осигурявана както следва:

- 01.06.2011г. - 22.08.2012г. вкл. - за нея е подадена информация от 97-МО СОУ, „Б. М.” като лице, за което за осигурителен стаж се зачита времето, през което не е работило поради уволнение, признато за незаконно от компетентен орган - от датата на уволнението до възстановяването на работа. За този период са налице обстоятелства по чл. 9, ал. 3, т. 2 и ал. 5 от КСО и лицето не се осигурява за безработица;
- 23.08.2012г. - 14.09.2012г. - подадена е информация от 97-МО СОУ „Б. М.” за 20 дни в осигуряване като за лице с учителски трудов стаж - задължително осигуряване за всички осигурени рискове, вкл. за безработица.

Следователно, законосъобразен се явява извода на директора на СУ „СО”, че през 15-месечния период преди прекратяване на трудовото правоотношение, В. М. А. е подлежала на осигуряване и е бил осигуряван за риска „безработица” по-малко от 9 месеца. Предвид последното, жалбоподателката не отговаря на условията по чл. 54а, ал. 1 от КСО, поради което няма право на парично обезщетение за безработица.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 16-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. А., от [населено място] срещу решение № РО-780/23.11.2012г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване” при Националния осигурителен институт.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

Административен съдия: